

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/1/2017
Identifikačné číslo spisu: 1013201756
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1013201756.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie, so sídlom Tulčák č. 26, Tulčák, právne zastúpený: JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka, Štúrova ul. č. 20, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, Dobrovičova 12, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutiu žalovaného č. 3372/2013-720 zo dňa 29. júla 2013, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/234/2013-68 zo dňa 10. decembra 2014, v spojení s opravným uznesením č. k. 2S/234/2013-102 zo dňa 2. novembra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/234/2013-68 zo dňa 10. decembra 2014 v spojení s opravným uznesením č. k. 2S/234/2013-102 zo dňa 2. novembra 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. a) a d) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zrušil ako rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2014/000952-003 zo dňa 17.02.2014, tak aj rozhodnutie Obvodného lesného úradu v Prešove sp. zn. 01/2013/00008/4 - MP zo dňa 09.03.2013 (ďalej len prvostupňové správne rozhodnutie“), ktorým bol schválený program starostlivosti o lesy pre lesný celok Neštátne lesy LHC Zborov. Žalobcovi priznal náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 331,12 Eur.

V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že v súlade s právne záväznými princípmi účasti verejnosti na rozhodovacích procesoch v oblasti životného prostredia ustanovenými v Dohovore o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia - oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 43/2006 Z. z. (ďalej len „Aarhuský dohovor“) bol žalobca oprávnený podať odvolanie voči prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu v ktorejkoľvek jeho časti, ktorá sa týka chráneného práva verejnosti na

udržanie priaznivého životného prostredia. Nie je preto dôvod pre záver, že by žalobca nemohol účinne napadnúť odvolaním aj tú časť rozhodnutia, ktorá sa ho bezprostredne netýka (nakoľko súvisí s nerešpektovaním záväzného stanoviska dotknutého orgánu), ako to s odvolaním sa na § 41 ods. 13 posledná veta zákona č. 326/2005 Z.z. o lesoch (ďalej len „zákon o lesoch“), tvrdí žalovaný.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že v postupe správnych orgánov došlo k porušeniu zákona v dôsledku nerešpektovania vyjadrenia Obvodného úradu životného prostredia Prešov (ďalej len „OÚ ŽP Prešov“), podaného na základe výzvy správneho orgánu 1. stupňa k posudzovanému návrhu programu starostlivosti o les. V zmysle platnej právnej úpravy (§ 103 ods. 9 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny (ďalej len „zákon o ochrane prírody a krajiny“) sa dané vyjadrenie pokladá za záväzné pre konajúce správne orgány, to znamená, že pri vydávaní rozhodnutí bolo podľa zákona potrebné postupovať v súlade s obsahom tohto vyjadrenia. V tomto ohľade vychádzal žalovaný podľa názoru súdu z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď predmetnú požiadavku dotknutého orgánu odmietol ako neopodstatnenú. Na viac ani v jednom z vydaných rozhodnutí správne orgány presvedčivo nezdôvodnili, prečo nerešpektovali vyjadrenie OÚ ŽP Prešov k návrhu programu starostlivosti o les (prvostupňové rozhodnutie odôvodňuje neakceptovanie pripomienky OÚ ŽP Prešov len čo sa týka dielca č. 340b). Táto skutočnosť podľa súdu robí napadnuté rozhodnutie nezákonným.

Krajský súd vyhovel aj vznesenej námietke nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí pre ich nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, nakoľko v tých častiach rozhodnutí, ktorými žalovaný a 1. stupňový správny orgán reagovali na žalobcom vznesené pripomienky (bod 9 pripomienok), absentuje jasné a zrozumiteľné odôvodnenie ich postoja, čo je v rozpore s § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“). Odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu musí obsahovať konkrétne argumenty a reakcie na vznesené pripomienky, ktorými správny orgán zrozumiteľne (nielen pre odborníkov v danom odbore) obháji svoje stanovisko a uvedie, prečo aplikoval právne normy tak, ako ich aplikoval a z akých dôvodov nebolo možné akceptovať pripomienky a námietky účastníkov konania.

Námietka žalobcu o nedostatočne zistenom skutkovom stave veci podľa názoru súdu dôvodná nebola, nakoľko správne orgány pri vydávaní napadnutých rozhodnutí skutkový stav vo veci náležite zistili a to aj v časti pripomienky žalobcu týkajúcej sa ochrany biotopov, nakoľko z vyjadrenia OÚ ŽP Prešov zo dňa 26.04.2013 jednoznačne vyplývalo, že návrh programu starostlivosti o les nezasahuje do územia patriaceho do európskej sústavy chránených území, navrhovaného chráneného územia ani do územia európskeho významu.

Na základe týchto skutočností súd musel prijať záver, že preskúmané rozhodnutia oboch správnych orgánov vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň sú v časti odôvodnenia týkajúceho sa odpovede žalobcovi na jeho vznesenú pripomienku vyjadrenú v bode 9 nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Preto súd rozhodnutia oboch správnych orgánov zrušil, vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom ako aj z dôvodu, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

V tejto súvislosti namietal, že žalobca nemal mať priznané postavenie účastníka správneho konania v zmysle Správneho poriadku, ani procesné postavenie účasti verejnosti na rozhodovacích procesoch v oblasti životného prostredia ustanovenými v Aarhuskom dohovore, ktoré by ho oprávňovali podať odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu. Žalobca vstúpil do konania resp. vzniesol pripomienky oneskorene až po vyhotovení protokolu dňa 03.05.2012, pričom na tieto pripomienky sa v zmysle § 41 ods. 10 zákona o lesoch nemalo prihliadať. Žalobca nemal aktívnu legitimáciu účastníka konania na prvostupňovom správnom orgáne ako ani pred žalovaným, ani v súdnom prieskume zákonnosti správnych rozhodnutí.

Vzhľadom na uvedené žalovaný nemal zákonnú povinnosť odpovedať a ani odôvodňovať odpovede žalobcu na ním vznesené pripomienky pod bodom 9. Poukázal aj na rozsudok krajského súdu č. k. 1S/303/2013 zo dňa 22.01.2015 v obdobnej veci. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietla.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. marca 2018 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd v zmysle § 250j ods. 2 písm. a) a d) O.s.p. zrušil ako rozhodnutie žalovaného, tak aj prvostupňové správne rozhodnutie, ktorým bol schválený program starostlivosti o lesy pre lesný celok Neštátne lesy LHC Zborov. Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Z obsahu predloženého súdneho spisu, ktorého súčasťou je administratívny spis žalovaného najvyšší súd zistil skutkový stav tak, ako ho popísal krajský súd. Odvolací súd sa preto s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci, najvyšší súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku doplnia nasledovné:

V súvislosti s aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu odvolací súd považuje za správny názor krajského súdu, že v súlade s právne záväznými princípmi účasti verejnosti na rozhodovacích procesoch v oblasti životného prostredia ustanovenými v Aarhuskom dohovore bol žalobca oprávnený podať odvolanie voči prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu v ktorejkoľvek jeho časti, ktorá sa týka chráneného práva verejnosti na udržanie priaznivého životného prostredia. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžp/41/2009 zo dňa 12. 04. 2011. V uvedenej veci uznesením zo dňa 22. júna 2009, vzhľadom na možný komunitárny rozmer súdneho prieskumu, bolo prebiehajúce konanie prerušené a postupom podľa čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva boli predložené Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev predbežné otázky v súvislosti s článkom 9 Aarhuského dohovoru, a to najmä jeho odseku 3, s prihliadnutím na hlavný cieľ sledovaný touto medzinárodnou zmluvou.

Následne, Súdny dvor Európskej únie rozsudkom C-240/09 <. zo dňa 08.03.2011 rozhodol, že "Článok 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia schváleného v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady 2005/370/ES <. zo 17. februára 2005 nemá priamy účinok v práve Únie. Prináleží však vnútroštátnemu súdu, aby poskytol taký výklad procesného práva týkajúceho sa podmienok, ktoré je potrebné splniť na podanie správneho opravného prostriedku alebo žaloby, ktorý bude v čo najväčšej

možnej miere v súlade tak s cieľmi článku 9 ods. 3 < tohto dohovoru, ako aj s cieľom účinnej súdnej ochrany práv poskytovaných právom Únie, aby mohla organizácia na ochranu životného prostredia, akou je Lesoochranárske zoskupenie VLK, napadnúť na súde rozhodnutie prijaté v rámci správneho konania, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom Únie v oblasti životného prostredia."

Vychádzajúc z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-240/09 zo dňa 08.03.2011, s cieľom umožniť účinnú ochranu životného prostredia vyplývajúcu z práva Európskej únie je potrebné v správnom konaní postupovať tak, aby žalobca ako združenie na ochranu životného prostredia mohol podať žalobu proti rozhodnutiu správneho orgánu, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom Európskej únie, teda priznať mu postavenie účastníka správneho konania. Vzhľadom na prirodzenú vzájomnú závislosť človeka a ostatných organizmov nachádzajúcich sa v prírode, a to najmä v krajine, a s uvedením si povinnosť vyvažovať právo človeka pretvárať prírodu v súlade s princípom trvalo udržateľného rozvoja, Najvyšší súd nemôže prehliadnuť základné smerovanie žalobcu- jednotlivcov združených za účelom naplnenia svojho základného práva na priaznivé životné prostredie. Za tohto stavu by potom v prejednávanej veci bolo v rozpore s ústavným imperatívom „každý je povinný chrániť a zveľaďovať životné prostredie“ (článok 44 ods. 2 ústavy) brániť žalobcovi v jeho výslovne prejavenej snahe, aby prostredníctvom legálne dostupných mechanizmov vnútroštátnej právnej ochrany, medzi ktoré nepochybne patrí aj súdny prieskum rozhodnutí správnych orgánov týkajúcich sa životného prostredia, naplňovalo svoj cieľ.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp zn. 5 Sžp 41/2009 < došiel k záveru, že žalobcovi slovenský právny poriadok prostredníctvom § 250 O.s.p. < priznáva právo na súdnu ochranu formou súdneho prieskumu rozhodnutia správneho orgánu a záver Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovený v náleze č. k. II. US 197/2010-52 z 13.01.2011, podľa ktorého tento potvrdzuje záver Najvyššieho súdu, že bez ohľadu na procesné označenie osoby v konaní je základným kritériom pre posúdenie účasti predovšetkým dopad účinkov postupu orgánu štátnej moci (súdu alebo orgánu verejnej správy) alebo jeho rozhodnutia na základné práva, ktoré má takáto osoba zaručené v ústave alebo prostredníctvom medzinárodnej zmluvy. Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej konštatoval, že Slovenská republika prevzala na seba aj medzinárodný záväzok zabezpečiť v zmysle čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru prístup verejnosti k správnym a súdnym konaniam, a pokiaľ zákonodarná alebo výkonná moc nevykonala príslušné normotvorné (všeobecne záväzné) kroky k vytvoreniu vhodných podmienok na implementáciu tohto subjektívneho práva jednotlivca v slovenskom právnom poriadku, potom súdna moc na základe ústavného kritéria prednosti komunitárneho práva (čl. 7 ods. 2 ústavy) a zásady lojálnej spolupráce (čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii) a rešpektovania princípu právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy) musí v prípade jednotlivca dovolávajúceho sa v konkrétne prejednávanej veci na právo prístupu verejnosti k správnym a súdnym konaniam toto právo mu v individuálnej veci priznať. Žalobca mal teda právo predkladať námietky a pripomienky v predmetnom správnom konaní podľa tohto zákona, ktoré správny orgán pri rozhodovaní aj zohľadnil a v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa s nimi aj vysporiadal.

Vo svetle uvedeného, odvolací súd námietku žalovaného vo vzťahu k účasti žalobcu v konaní vyhodnotil ako nedôvodnú. Účelom prístupu k informáciám a účasti verejnosti na rozhodovacom procese, ako aj prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia zaručených týmto dohovorom je, aby sa verejnosť mohla nielen vyjadriť, ale najmä prostredníctvom odborníkov z oblasti životného prostredia predložiť kvalifikované pripomienky tak, aby sa hodnotiaci proces viedol bola odbornej vecnej rovine vzhľadom k cieľu (m.m. rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5Sžz/1/2010 z 28. apríla 2011 a sp. zn. 8Sžz/1/2010 z 27. januára 2011).

K programu starostlivosti o lesy odvolací súd uvádza, že ide o nástroj štátu, vlastníka, správcu a obhospodarovateľa lesa na trvalo udržateľné hospodárenie v lesoch. Vyhotovenie programu starostlivosti je postup, ktorého výsledkom je program starostlivosti. Úlohy súvisiace so zabezpečením a organizáciou vyhotovenia programu starostlivosti a jeho schvaľovaním vykonáva príslušný orgán štátnej správy lesného hospodárstva. Výber vyhotovovateľa programu starostlivosti zabezpečuje verejný obstarávateľ, ktorým je ministerstvo, alebo na základe jeho poverenia príslušný orgán štátnej správy lesného hospodárstva alebo právnická osoba. Vlastník, správca alebo obhospodarovateľ lesa najneskôr 18

mesiacov pred skončením platnosti programu starostlivosti oznámi túto skutočnosť príslušnému orgánu štátnej správy lesného hospodárstva, ako aj skutočnosť, že obstará vyhotovenie programu starostlivosti u osôb. Ak vlastník, správca alebo obhospodarovateľ lesa neoznámi skutočnosť týkajúcu sa pozemkov, výber vyhotovovateľa programu starostlivosti zabezpečí verejný obstarávateľ. Po uzatvorení zmluvy s vyhotovovateľom programu starostlivosti, vyhotovovateľ programu starostlivosti vypracuje správu o doterajšom hospodárení a o určení zásad na vyhotovenie programu starostlivosti pre príslušný lesný celok (ďalej len „správa o hospodárení“), ktorú predloží príslušnému orgánu štátnej správy lesného hospodárstva, najneskôr do konca februára posledného roka platnosti programu starostlivosti. Orgán štátnej správy lesného hospodárstva bezodkladne oznámi dotknutým orgánom štátnej správy, právnickým osobám a fyzickým osobám, ktorých práva môžu byť vyhotovením programu starostlivosti dotknuté, že do správy o hospodárení môžu nahliadnuť a zároveň ich vyzve na predloženie pripomienok k správe o hospodárení a požiadaviek na vypracovanie pokynov na vyhotovenie programu starostlivosti v lehote do 15 dní od doručenia oznamu. V ozname uvedie dátum prerokovania správy o hospodárení a predložených pripomienok a požiadaviek, ktoré sa uskutočnia najneskôr do siedmich dní od posledného dňa lehoty, určenej na ich predloženie. O výsledkoch prerokovania správy o hospodárení a pripomienok a požiadaviek sa vyhotoví protokol, ktorý obsahuje pokyny na vyhotovenie programu starostlivosti a termín predloženia návrhu programu starostlivosti orgánu štátnej správy lesného hospodárstva najneskôr do 15. decembra posledného roka platnosti programu starostlivosti.

Konanie o vyhotovení programu starostlivosti sa začína dňom vyhotovenia protokolu. Na pripomienky a požiadavky uplatnené po vyhotovení protokolu sa neprihliada. Vyhotovovateľ programu starostlivosti je pri vyhotovení programu starostlivosti povinný postupovať podľa pokynov na vyhotovenie programu starostlivosti obsiahnutých v protokole. Návrh programu starostlivosti schvaľuje orgán štátnej správy lesného hospodárstva po záväznom vyjadrení dotknutých orgánov štátnej správy, ktorým kontrolujú splnenie pripomienok a požiadaviek uplatnených rozhodnutím, ktorého prílohou je program starostlivosti. Ak predložený návrh obsahuje nedostatky, ktoré zabraňujú jeho schváleniu, vráti ho vyhotovovateľovi programu starostlivosti a určí požiadavky alebo podmienky, po splnení ktorých možno program starostlivosti predložiť na jeho schválenie. O schválení programu starostlivosti rozhodne najneskôr do jedného roka od začatia konania o vyhotovení programu starostlivosti; ministerstvo môže v odôvodnených prípadoch túto lehotu predĺžiť. Účastníkom konania a zúčastneným osobám sa doručuje len oznámenie o schválení programu starostlivosti. Odvolanie proti rozhodnutiu o schválení programu starostlivosti nemá odkladný účinok; účastník konania sa môže odvolať len v tej časti, ktorá sa ho týka (§ 41 <. zákona č. o lesoch). Vyhotovovateľ programu starostlivosti je právnická osoba alebo fyzická osoba, s ktorou vlastník, správca, obhospodarovateľ lesa alebo verejný obstarávateľ uzavrel zmluvu o vyhotovení programu starostlivosti a ktorá je držiteľom živnostenského oprávnenia na výkon tejto činnosti (§ 42 ods. 1 <. zákona č. o lesoch).

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že predmetné vyjadrenie podané zo strany OÚ ŽP Prešov malo pre správne orgány orgán záväzný účinok, pričom správne orgány vo svojich rozhodnutiach predmetné vyjadrenie neakceptovali. Súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že ako zo zákona o lesoch (§ 41 ods. 13) tak aj zo zákona o ochrane prírody a krajiny (§ 103 ods. 9) jednoznačne vyplýva záväzný charakter vyjadrení dotknutých orgánov štátnej správy vrátane vyjadrenia podľa § 9 ods. 1 písm. m) zákona o ochrane prírody a krajiny, teda vyjadrenia podaného v predmetnej veci OÚ ŽP Prešov. Vo svetle uvedeného správne orgány pochybili, keď predmetné vyjadrenie neakceptovali, nakoľko vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutí správnych orgánov odvolací súd poznamenáva, že povinnosťou súdu ako aj orgánu verejnej správy je rozhodnutie odôvodniť tak, aby jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom bolo zrejmé, z akých podkladov súd- orgán verejnej správy pri svojom rozhodovaní vychádzal, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôvodov, stručne, jasne a výstižne vysvetlil, akými úvahami sa riadil pri hodnotení skutkových a právnych okolností namietaných v návrhu účastníka konania a zodpovedal na najdôležitejšie namietané otázky. Uvedenou problematikou sa už viackrát zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) - napr. v rozhodnutí Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30 konštatoval, že z práva na

spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie. Rovnako ESLP pripomína, že rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP a ani Ústavného súdu Slovenskej republiky však nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že v priebehu správneho konania správny orgán dal žalobcovi ako aj ostatným dotknutým účastníkom konania výzvou zo dňa 04.04.2013 možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia vo veci schválenia programu a kategorizácie lesov, k spôsobu zistenia podkladu rozhodnutí prípadne navrhnutia podkladov rozhodnutia, k čomu im určil lehotu. Vyjadrenie žalobcu zo dňa 26.04.2013 obsahovalo 14. bodov. Aj keď žalovaný správne poukazuje na znenie § 41 ods. 8, 10 zákona o lesoch, z ktorého vyplýva, že na pripomienky a k správe o hospodárení a požiadavky na vypracovanie pokynov na vyhotovenie programu starostlivosti sa mohlo prihliadnuť len do vyhotovenia Protokolu, uvedené však nezabavuje správne orgány povinnosti vyjadriť sa k pripomienkam predloženým v súlade s vyššie uvedenou výzvou, ako ani povinnosti žalovaného svoje rozhodnutie odôvodniť vo vzťahu k podstatným námietkam uvedeným v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu. Vzhľadom na uvedené odvolací súd poznamenáva, rovnako ako krajský súd, že absentuje jasné a zrozumiteľné odôvodnenie postoja správnych orgánov, čo je v rozpore s § 47 ods. 3 Správneho poriadku, nakoľko odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu musí obsahovať konkrétne argumenty a reakcie na vznesené pripomienky, ktorými správny orgán zrozumiteľne (nielen pre odborníkov v danom odbore) obháji svoje stanovisko a uvedie, prečo aplikoval právne normy tak, ako ich aplikoval a z akých dôvodov nebolo možné akceptovať pripomienky a námietky účastníkov konania. Rovnako je nutné poukázať na to, že žalovaný sa vôbec nevysporiadal s podstatnou námietkou žalobcu týkajúcej sa neakceptovania vyjadrenia OÚ ŽP Prešov, pričom žalobca v odvolaní poukazoval na to, že ide o vyjadrenie, ktoré je pre správny orgán záväzné. Nakoľko išlo o podstatnú námietku aj táto vada zakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného.

V súvislosti s námietkou žalovaného, ktorou poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/303/2013, odvolací súd poznamenáva, že v rozhodnutí, na ktoré žalovaný poukazuje, správny orgán postupoval v súlade so záväzným vyjadrením OÚ ŽP Prešov a vysporiadal sa s námietkami predloženými žalobcom, na rozdiel od predmetnej veci. Zároveň, rozhodnutie krajského súdu nie je možné považovať za judikatúru aplikovateľnú na predmetnú vec, nakoľko rozhodnutiami krajských súdov ako súdov nižšej inštancie odvolací súd nie je viazaný aj s poukazom na to, že podliehajú prieskumu zákonnosti samotným odvolacím súdom.

Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolacie námietky žalovaného neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ krajský súd rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, odvolací súd sa s jeho názorom stotožnil a rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O. s. p. a s poukazom na § 246c veta prvá a § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko nebol v odvolacom konaní úspešný a žalobcovi trov odvolacieho konania nevznikli.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e príпустný opravný prostriedok.